

DANICA.

Katolišk cerkven list.

N. 8.

V četrtek 19. svečana 1852.

Tečaj R.

Hvala Božja

iz ust malih.

Rožce dišijo,
Lepo cveto,
Glavce molijo
K Bogu v nebo.

Angelski kori
„Sveto“ pojo,
Gloria gori
Vedno ženo.

Tičce po vejah,
Hvaljo Boga,
Cverčki ob mejah.
Kličejo ga.

Gloria Očetu!
Gloria Sinu!
V nebu, na svetu
Svetmu Duhu! J.

ANTON ALOJZI

po božjim usmiljenji in po milosti svetiga apostolskiga Sedeža

Knezo-škof v Ljubljani i. t. d.

Vsim ljubljanim vernim Ljubljanske škofije
zveličanje in blagoslov v Gospodu!

V pastirskim listu, ki sim vam ga lansko leto pred začetkom štiridesetdanskiga posta pisal, sim vam ljubeznjivi moji! na serce položil resnico, de je katoliška cerkev edino prava cerkev Kristusova, de so vsi zakladi resnice in gnade, ktere je Kristus odrešenimu človeškemu rodu zapustil, v njej hranjeni in se delé do konca svetá v nezmankljivi polnosti vsim, kteri po dušnim življenji in po zveličanji hrepené. Upanje me razveseljuje, de ste si to resnico globoko v svoje serca vtisnili.

Ako se zdej nazaj v pretečeno leto ozrem, pa tudi v svojo veliko tolažbo vidim, kako so viharne pergodbe, ktere so se pred našimi očmi razsnovale, bolj in bolj med ljudmi prepričanje razširile, de le kersanska resnica, kakor jo katoliška cerkev hrani in uči, zamore pravi blagor ljudstev in posameznih ljudi utrditi. In gotovo za skeleče rane ljudstev, ktere še zmirej kervové, po vesoljni skušnji hladivniga mazila nikjer ni najti, kakor v katoliški cerkvi, v kteri je, po besedah Origena, ves prihod Sina človekoviga, ki z neskončno ljubeznijo vse k sebi vabi: „Pridite k meni vsi, ki terpite in ste obloženi; jest vas bom poživil.“

Zato vam tudi, ljubeznjivi moji! v začetku letošnega posta iz globočine svojiga serca kličem: Varujte dragi dar katoliške vere, v kteri ste po milosti božji že rojeni, z vso gorečnostjo svoje duše, oklenite se je s tisto zvesto ljubeznijo, ki je močnejši ko smert! Naj pa tudi zahvala za to nepre-

cenljivo dobroto nikdar iz vaših serc ne zgine; skazite veliko več z vsim svojim djanjem in nehanjem, de ste v resnici katoliški kristjanje, vredni tega častitljiviga imena!

Pravi katoliški kristjan, kteri hoče živ ud biti Kristusoviga telesa in zelena mladika na oživljavači Terti, s poverhnim znanjem zveličavnih resnic ne sme biti zadovoljin. Sv. apostelj Pavel (Efež. 4, 13—15.) veleval, de imamo hrepeneti po popolnim spoznanji Sina božjiga, de ne bomo več enaki otrokam omahljivim in semtertje majanim od vsakiga vetra uka po hudobii ljudi, po zvižacini, s ktero zapeljujejo v zmoto, temuč resnico delamo v ljubezni, in rastemo v vsim v njem, ki je glava, Kristus: če dalje Jezus (Janez XVII. 3.) pravi: „To je večno življenje, de tebe, samiga praviga Boga, spoznajo in, kteriga si poslal, Jezusa Kristusa;“ — če sv. apostelj Pavel (Fil. 3, 8.) vse za zgubo ima proti visokimu spoznanju Jezusa Kristusa, svojiga Gospoda; če je zavoljo njega perpravljen vse zgubiti in vse za blato ima, de bi Kristusa perdobil; — bo li kdo smel vnevariti biti v tem, kar k natanknimu spoznanju sv. vere perpomore?

Perložnost, se z verskimi resnicami natanko soznaniti, se vam ne manjka. Imate pridige in posebne kersanske nauke za odrasene in mlade; ne samo ob nedeljah in praznikih, ampak dostikrat tudi v delavnikih se vam beseda božja oznanuje. Kako srečni ste pač vi, ker vam tako veselo luč svetiga evangelija sije! Zmislite se na tiste kristjane, ktere so v daljnih krajih misjonarji katoliški cerkvi perdobili: kakšno hrepenenje imajo po spoznanji zveličavne vere! kako iz serca hvalijo Boga, če le za kake dni v letu duhovna dobijo, kteri jim kruh večniga življenja lomi! Koliko jih pa je, ki v gosti temi nevednosti sedé, ker jim se nihče veseliga oznanila od odrešenja v Kristusu ni pernesel! Kako veseli bi ti reveži bili, kako bi povelicevali Boga, ko bi jim bilo dano slišati, kar vi slišite, viditi, kar vi vidite, in vživati, kar vi vživete! Groza me spreleti, ako mislim na ojestrost pravice božje, ktera bi vas utegnila zadeti, ako v nevednosti ostanete. „Ko bi ne bil prišel in k njim govoril,“ pravi Jezus, „bi ne imeli greha; zdej pa nimajo zgovora za svoj greh.“ (Jan. 15, 22.) Glejte, uni bodo sodni dan vstali in pričali zoper vas, ako pridige in kersanske nauke, v kterih vam vaši duhovni pastirji večne resnice razlagajo in pot v nebesa kažejo, zanemarite; uni bodo vaši sodniki tisti strašni dan trepeta, ako zdej

kakor od nekterih krajev z žalostjo slišim, med pridigo pregresne šale imate ali se celo iz cerkve zmuznete ter zunej norčujete in napčenosti vganjate; ako med kersanskim naukam po kotih ali tratah in gričih polegatega, škodljive igre imate, se rotite in preklinjate, komej k žegnju v cerkev pertečete ali pa celi popoldan brez vse božje službe zapravite in se tako sami obsodite, ker Kristus pravi: „Kdor je iz Boga, posluša božjo besedo: vi je pa ne poslušate, ker niste iz Boga.“ Se li bojite ostriga zela, s katerim božja beseda grešno vest presune? zakaj na dve strani zbrusen meč je ona, in perdere do ločenja duše in duha. Mar li bode luč sv. evangelija vaše oči, ker so vaše dela hudobne in se zato bojite priti na svetlobo, de bi se ne razodele? Tode pomnite, de bodo enkrat vender le vse razodete v vašo strašno sramoto. Nikar se s praznim upanjem ne goljfajte, de bo daritev sv. maše vam pomagala, ako besedo nebeskiga daritelja zaničujete; ali de bo žegin, ki iz sv. rešnjiga Telesa obilno teče, vas opravičil in posvetil, ako Jezusoviga nauka ne poslušate: saj v sercu, ki je polno posvetnih šal in slepotij, za žegen božji prostora ni. Ljubeznjivi moji! ne zametujte kruha besede Božje, temuč skerbno ga išite, zakaj v večno življenje vas bo živil.

Kteri pa brati znate, bote spoznanje kersanskih resnic v sebi zvikšati in svoje serca k dobrimu vnemati še s tem zamogli, de včasih berete kake pobožne bukve. Z veseljem vidim, de se je vednost v branji po moji škofii zlo razširila: tolažba velika bo za moje serce, ako se v čast božjo oberne. Zagotovem vas, de lep pogled bi bil za sveto oko božje in za angele njegove, ko bi se v praznik ali nedeljo cela družina vkupej usedla, in bi se iz kakih svetih bukev, kakorsnih imamo veliko, kej bralo; zakaj tako lepo vedenje bi prečudno moč imelo, vero uterdovati in k blagim delam ljubezni vnemati. Koliko prazniga postopanja, opravljanja in še kej hujsiga, kar je duši v pogubo, bi se s tem odvernilo! Vsim zapeljivcem, kteri vas z lažnjivim obetanjem posvetne sreče od poti resnice in pravice, ter od zveste pokorsine, ki ste jo dolžni Bogu in od njega postavljenim oblastim, odverniti hočejo, bi pot k sebi zaperli: razsvitljeni z lučjo sv. evangelija bi precej spoznali in zavergli prekanjenost hudobnežev, ki vas v časno in večno pogubo vlečejo. Poslužite se tedej skerbno vsake perložnosti, ktera vas na viši stopnjo spoznanja katoliških resnic povzdigne: posebno vi starši in vsi oskerbniki mladosti z vso močjo skerbite, de otroci, ki jih je Bog vašim rokam izročil in jih bo tudi iz vaših rok enkrat terjat, zmirej bolj rastejo v spoznanji Tistiga, ki nas je vse poklical v svojo prečudno luč.

(Dalje sledi.)

pa nič ne ostane, in taki zbegani duh se le z velikim trudem spet na pravo pot zaverne, ako se zaverne kterikrat. Peršlo je na to, de bi človek v mnogi družini tako imenovanih zobrazenih hitro za zarobljenca obveljal, ako jame po kersansko govoriti, in ne vleče z nejeverskim jarmom po poganskim besedah, frazah in govorskih zasukih. Po tem kopitu se potlej tudi pogosto cerkveni govori sodijo, in ker človek v poganskim okusu zatopljen ne najde v njih neverskiga šopira in košatiga napuha, ampak kersansko priprostost in ponižnost sv. evangelia, se vé de, mu ne morejo všeč biti, ne morejo njegove preokušene radovednosti nasitiiti.

„Dolgo časa — pravi Gôm — zamoreš z učenim in zobrazenim človekam čez kako reč govoriti, in ne boš iz njegoviga govora spoznal, če je jud, protestant ali buddhatov česenec. Ravno to velja od večjiga dela novših pisavcov: katoliško znamenje je tako zadelano, de se smé skoraj vselej prašati, če ima pisavec kako vero ali ne, in če je spis iz Pariza, Geneva ali Carjigrada.“

„To je ravno tako smešno kakor sramotno in spodtikljivo; pa je naravni sad klasiškiga neverstva. Smešno je, ker je pričeljeno nasprotje med neverškimi besedami in med kersenimi dusami; sramotno je, ker je znamenje ali oslabiljene ali popolnoma zgubljene vere; spodtikljivo je, ker ako narodi ne po našim jeziku, ne po našim obnašanju ne morejo več spoznati, kaj de smo v oziru vere, tudi ne vedó, kam de naj bi nas med narodi posadili. Le-to smešno, le-to sramotljivo, le-to spodtikljivo je bilo v republikanskim koledaru uradna narodova beseda, ktera, z ajdovstvom, to je, s sensualizmom in racionalizmom pitana, je po vse naravno spoznala, se po svojih izgledih ravnati.“

Še bolj razložno pokazati, kako za sercam tudi beseda nazaj v poganstvo sili, predočiti Gôm francozovsko brodovje od leta 1571, in primeri njegove imena z imeni brodovja leta 1846.

V letu 1571 se najdete pri brodovji zmed 204 ladij le samo dve neverski imeni, Diana in Sirene, 68 pa imen svetnikov in svetnic, desiravno je bilo tačas klasiško poganstvo v svojim polnim cvetu.

Popis francoskiga brodovja od leta 1846 pa naznani 371 ladij vsake velikosti, in zmed vsih nima ne ena imena kakiga svetnika ali svetnice *); v tem ko 95 brodov popolnoma ajdovske imena nosi.

Ta permera ima gotovo kej pomeniti, ako je res, de beseda in zlasti uradna beseda je obraz vladajočih misel pri kakim ljudstvu, in ako se pomisli, de te imena so od učenih dane, brez kakiga upora, od koder si bodi, dane, in de pogansko imenovanje ladij ni edino, ampak le stáblo navadniga djanja in izraz splohne misli v (zobrazenim) narodu.

(Konec sledi.)

Moč klasiškiga slovstva v vedo in besedo novših časov.

(Dalje.)

To je sad tako imenovaniga klasiškiga slovstva, namesto odreja v kersanskim duhu. Neverški klasiški se mladosti nad vso mero povzdigujejo, zmišljam se skorej božja čast deli, v tem ko se na razodeto kersanstvo, na Resnico velikrat z vne-marnostjo, ako ne celo z zamerzo ozera. S takim djanjem in napeljevanjem se lepsi in blagniši okus mladiga človeka po praznih zmišljavah razgubi in pohlepno pase, za Resnio, za Edino potrebno

Protestanti na katoliških pokopališih.

Njih eminencia Maksimilian baron Sommerau-Bek, kardinal in Olomuški nadškof so 7. prosenca 1852 duhovšini svoje nadškofije zastran pokopovanja protestantov na katoliških pokopališih naslednje zapovedi dali: „Že 10. svečana 1849 smo izrekli, de naj se per postavljanji novih pokopališ v faraih srenjah, kjer tudi protestanti prebivajo, za protestante poseben prostor odloči. Kjer pa

*) Odšteti se mora „sancti Petri,“ ki ni francoskiga izvira.

dozdaj to še ni storjeno, in morebiti tudi storjeno biti ne more, velja se za naprej dozdanja navada, de se protestanški merliči na katoliško pokopališe pokopujejo. Ali per tacih okolišinah se je večkrat permerilo, de so protestanški pastirji na katoliških pokopališih pridigovali. Za tega voljo se opomnijo duhovni pastirji na ukaz c. k. ministerstva bogačastja od 28. svečana 1851, št. 609, kateri izreče, de dozdanje c. k. postave, ktere protestanškim pastorem prepovejo na katoliških pokopališih per pokopovanji pridigovati, dozday niso overžene. — Kakor nikoli ne perпустimo, de bi kateri katolišk duhoven naše nadškofije kak opravik sv. katoliške cerkve storil na krajih, ki so nekato-liški božji službi namenjeni, ravno tako ne moremo dopustiti, de bi na krajih, ki so za katoličane posvečeni, duhovniki družih vér kaj opraviti imeli. K timu povelju je nas le dolžnost, ki jo nam cerkvena (kanonska) pravica naklada, naklonila. —

Ako kdo poreče, de so tudi protestanti k napravi pokopališa perpomogli, se mu odgovori, de mi protestantom ne branimo, posebniga prostora taciga z občnimi potroški napravljeniga pokopališa za pokopovanje njih vernikov odločiti. Verh tega je katoliški srenji od cerkvenih (kanonskih) postav prepovedano, prejemati doneske (Herstellungskon-currenz) za napravo kake reči, ako bi taki doneski komu pravico dali, se take napravljene reči poslužiti k opravilam, ki so zapovedim katoliške cerkve nasprot. In na zadnje tudi protestantom tistikrat, ko so k napravi pokopališ kaj perpomogli, ni bilo neznano, de njih pridigarji na tacih pokopališih po c. k. postavah pridigovati ne smejo. Torej se ne morejo pertožiti, de se jim njih pravice kratijo.“

Molitev pravičniga oblake predere.

V nekim nemškim mestu, kjer je tudi škofija, sta mož in žena v silnim razpertju živela; žena je bila pobožna in se je zvesto svete katoliške cerkve deržala; moža je pa Rongeanska derhal tako dolgo preslepovala, de je svete nauke katoliške cerkve zaničevati in se čedalje bolj v nejeverstvo pogrezovati začel. Kdor take ljudi, posebno če so nizkiga stanu, pozna, mu ne bo težko umeti, de mir v ti hiši ni mogel prebivati. Grozno žalostna žena gre neki dan k škofu, svojo nadlogo jim potožiti. Škof jo potolažijo, ter ji molitev ko edini perpomoič perporoče. Žena se potolažena domu verne ter dan na dan moli; pa mož se še zmiram ne poboljša. Kar on zboli, in revna žena zopet k škofu gre, vnovič svojo žalost razodet. Škof jo kakor pervikrat tolažijo in ji vnovič molitev perporoče, pa tudi perstavijo, de, ako se bo pri možu poboljšanje vidilo, naj hitro pride povedat, bodi si po dnevu ali po noči, in — spremili jo bodo k možu.

Zvečer okoli sedmih je služabnik škofu in njih kaplanu navadno majhno večerjo pernesel. Škof so mu rekli, de ne sme nikogar več k njim pustiti razun neke žene, ki so jo služabniku bolj na tanko popisali. Pozneje je služabnik zopet persel z mize pospravljati; ali večerje se še nihče ni dotaknil. Okoli polnoči hišni zvonček zapoje, sluga z okna popraša, kdo de je, in vidi, de je imenovana žena, ktera ga prosi škofu povedati, de mož po njih poprašuje. Sluga gre v škofovo stanico, v spavnico, pa škofa ne najde; iše jih v kaplanovi stanici, po hiši, pa zastonj; kar mu v misel pride, de so morebiti v hišni kapelici; in tako je tudi bilo; tukaj

je najdel škofa in njih kaplana pred altarjem klečati. Stopi k njim in jim povē, de je tista žena persla; na to se škof vzdignejo in grejo z njo k skesanimu možu, kateri se precej spove, drugi dan sveto obhajilo prejme in odslej vsim zakonskim v zgled s svojo ženo mirno in po kersansko živi. Kaj pa dalje? — Rekli so škof: „Glej, de nikomur nič ne poveš!“ Ko so pa odšli, je mož začel od tega govoriti in slovez je šel na vse kraje. —

Pismo misjonarja Otona Trabanta

do prečastiljiviga knezoškofa Lavantinskiga.

(Konec.)

Moram še tudi nekoliko od svoje družine na parobrodu povedati. Razun eniga učeniga in pobožniga Rusa, z imenam Taubenheim, ki je iz Petrograda doma, in je šel sv. kraje v Palestino obiskat, ter se z nami do Kaira peljal z namenam, se od ondod v domovino verniti, in s katerim se pogovarjati mi je bilo silno kratkočasno; me je še posebno razveselilo poleg sebe zagledati stari-ga duhovna v črnim talarju, v katerim sim kmalo, meni iz časnikov že znaniga gospoda Olivieri-ta, spoznal. Zopet je namreč tega blagiga gospoda njegova goreča ljubezin do ubogih zamorcov v Kairo peljala, tamkej na tergu sužnih malih zamorskih deklic nakupiti, ki so očetu in materi po sili odpeljane, jih seboj na Laško peljati in v nunske klostre na Laškim in Francoskim razdeliti, kjer bodo v sv. veri in drugih vednostih podučene, de bi se, kadar odrastejo, ako jim bo volja, zopet v domovino nazaj povernile, misjonarjem per njih težavnim delu pomagat. Ko sim imenovaniga gospoda prašal, kdo ga v tem bogoljubnim delu osebnostno podpira, se je spoštljivo odkril ter rekel: „Hoc est opus beatę Marię Virginis immaculatę conceptionis.“ (Po slovensko: To je delo preblazene device Marie čistiga spočetja.) Kako goreči častivec Matere božje de je ta stari, sveti mož, sim se tudi sam v svojo lastno spodbudo prepričal. On namreč ni le kar svojih duhovnih ur s posebno pobožnostjo molil, ampak molil je še zraven tega tudi vsaki dan dvakrat (morebiti tudi večkrat): opoldne in zvečer sv. roženkranc in lavretanske litanije. Jaz sam sim bil tako srečin, se njegove molitve vdeležiti. Perhranim si, drugo pot od tega moža se več pisati, ali solze veselja mi stopijo v oči, ko pomislim, de ta sveti mož toliko blagoslovenih naslednikov tudi v Avstrii in zlasti v moji slovenski domovini ima. Kaj družiga so namreč vsi tisti, kateri naš misjon podpirajo, kakor tovarši Olivieritovi? Bodi Bogu večna čast in hvala, de je toliko katoliških sere v Evropi ganil, usmiljenje skazati ubogim, prenesrečnim zamorcem, ter pomagati, de bodo rešeni iz verig sužnosti in gnjusniga malikovavstva.

De mi je v družini tega gospoda čas vožnje od Aleksandrie do Kaira pretekkel, kakor bi trenil, se lahko razume. Ko parobrod obstoji, naji že dva misjonska tovarša na brodu objameta, od skerbniga prečastitiga g. provikarja nama naproti poslana, ki sta pomagala najne reči vred djati, ter naji v začasno stanovanje k g. provikarju peljala. Serčno pozdravljena in z navadno ljubeznjivostjo sprejeta, sva bila vprašana, kaj se je med tem v Evropi dogodilo in sva povedala, kar sva vedila. In tako je pretekla kvaterna sreda daleč proč od domovine, dobrotnikov, prijatlov in znancov! Ko se začnemo spat spravljati, sim sam per sebi premišljeval, kje in kako bomo spali, ker nobenih postelj ni bilo? Ker pa nobeden od postelj nič v misel ni vzel, sim poslednjič le vprašal, kje de so postelje? Pa vsi so se zavzeli nad mojim vprašanjem in me začudeni gledali,

kakor de bi bil jaz edini pod solncem, kateri ne ve, de misjonarji ne vozijo mehkih postelj po svetu seboj, kakor mehkužni zaspanci; ampak de je bičnata spletenica, volnata odeja, in potna torbica za pod glavo, bolj mehka ali terda, kakoršno ravno kdo ima, popolnoma dobra postelja za misjonarja. Dobro! sim si mislil. Ste zamogli vi na golih tleh spati, bom jaz tudi poskusil. Sim mislil in storil! Noč je bila mirna in spal sim sladkejši, kakor nar mehkužnejši Evropejec na svojih pernicah, kar se da iz tega spoznati, de, akoravno je bil Trabant drugo jutro od komarjev in drugih muhic tako opikan in kervav, de sim ga komej za svojo lastno staro osebo spoznal, vendar od vsiga tega v spanju nisim celo nič občutil. Druge noči, ko nisim več tako trudin bil, sim pa te nadležne ponočne obiskovavce že bolj občutil.

De smo se v Kairu delj časa mudili, kakor smo mislili, so bili vzrok mnogi nam neljubi zadržki, pottlej silno veliko opravil in obiskovanj gosp. provikarja, kateri je kakor v Aleksandrii, tudi tukaj vse tako hotel naravnati, de bi misjonarji, kateri utegnejo s časom za nami priti, nikjer nobenih zadržg ne našli. Čas v Kairu dobro porabiti, je bilo prvo in naj važnejši delo, se arabskiga jezika lotiti, zares težavniga nauka za mene, ki nisim nobenih perpravnih vednost k temu uku iz Evrope seboj pernesel, in dvakrat težavniši za nas vse, per strašni vročini 30 stop. R. v izbi. —

Zal mi je, de okolišine ne dopustijo dalej pisati. Ravno je namreč ladija na bregu obstala, per kraju, ki ga Korosko imenujejo, od koder se mislimo skoz pušavo dalej podati; in treba je, naše reči iz ladij spravljati, pottlej pa dva šotora v pušavi, ali prav za prav per vhodu v pušavo postaviti. Tedaj sklenem itd. itd.

Korosko 17. Novembra 1851.

Dostavek. Zopet dobim novo važno povelje. Gospod provikar mi namreč pravijo: Trabant! ne pojedete skoz pušavo z nami, ampak s Kocianci na ladii po Nilu noter do Hartuma, ako bodo katarakte (Nilovi silno veliki slapovi) dopustile. To vse mi je sicer prav ljubo, samo de bava namesto okoli srede Decembra, še le komej proti koncu Januarja v Hartum prišla, in to še le, ako vse po sreči pojde. Ravno se perpravljamo k odhodnji. 19. Nov. 1851.

Ogled po Slovenskim.

Leše. Pri nas se je v zamorsko bratovščino, imenovano: Mariina družba, do zdaj zapisalo sedem in dvajset oseb: 1 mož, 1 žena, 1 vdova, 1 fant in 23 deket. Lešanska fara ni velika, šteje le malo čez 400 duš, tudi ni premožna, vender upamo, de jih bo še pristopilo. Dekle 15 lēt staro je dajalo: „Mati! pustite mi, de se tudi jaz zapišem, bom pa čez lēto kako ruto manj kupila.“ Nekdo pa je rekel: „Moliti ni veliko, krajcarjev dati me pa tudi ne skerb, dvakrat v oštarijo ne grēm, jih pa imam.“ Prav tako! Očenaš in Česenasimarija s perstavkam: „O Marija, nebeška kraljica! prosí za nesrečne zamorce, de bodo z nami vred deležni obljud Kristusovih“ — na dan, res ni veliko, pet krajcarjev na mesec tudi ni veliko, že clo za fante ne, ki nimajo družih davkov, kakor radovoljne: tobak pa žganje. Koliko krajcarjev ti gre po nepotrebnim v dim, koliko po vodi — kar pa za sv. vero daš, verjemi, de nisi v vodo vergel!

K.

Iz Kamnika so nam poslali častiti O. Ferdinand Götzel 342 družnikov za bratovščino ss. Cirila in Metoda, med kterimi je tudi prav veliko šolskih otrok. Za-

voljo otročje mladosti so g. učenik nekoliko pomišljevali, če bi šolarje zapisali ali ne; ker so pa za dobro goreči otroci toliko lepo prosili, in rekli, de bodo vsi zvzeto molili, so jih ušlišali ter zapisovali.

Ljubljana. Visokočastitljivo Ljubljansko Škofijstvo je za bukvice „Molitve per obiskovanji cerkva“ v pretečenim svetim letu 652 gold. 50 kr. čistiga dobička dobilo in imenovani znesek v razširjanje svete katoliške cerkve v srednji Afriki apostolskemu namestniku g. Dr. Ignaciju Knobleherju pred njegovim odhodom v Afriko izročilo. Nabirki za Afrikanški misijon 1851. leta po Krajnskimi so pa znesli 1608 gold. 48 kr., ki jih je imenovano visokočastitljivo Škofijstvo Ljubljanskemu poglavarstvu izročilo, de jih je ministerstvo zunanjih oprav v Hartum poslalo.

— Gosp. Valentin Bergant, fajmošter v Šentvidu per Žilcāh, je izvoljen fajmošter v Vodica. — 13. t. m. je g. Marka Pezdirc, fajmošter v Banjiloki, umerl. Naj v miru počiva!

Razgled po keršanskim svetu.

Dunaj. Knežja Liechtenstein-ska rodovina je doslej 2000 goldinarjev na leto v rešenje sužnjev plačevala. Ker pa minihov sv. Trojice, ki so imeli dolžnost sužnje odkupovati, ni več na Avstrijskim, je sedanjí knez Liechtenstein napravil, de bo odsej misijon v Hartumu 2000 goldinarjev vsako leto prejel v rešenje in keršansko zrejenje otrok zamorskih sužnjev. — Za to blago delo naj neskončno dobrotljiva roka Božja blagoslovi blaziga kneza in vso njegovo blago rodovino!

Ogersko. Kašaj Gabriel, 19 let stari mladenič hebrejskiga verstva, je bil na ss. treh Kraljev dan z vodo in besedo božjo v sv. katoliško Cerkev sprejet. Previdnost božja ga je bila med dobre katoličane perpeljala, kjer je pravo vero iz njeniga sadu spoznal, in se je ob imenovanim dnevu dal kerstiti.

Vratislav 26. prosenca. Včeraj se je v cerkvi sv. Mihela 18 protestantov h katoliški veri spoznalo.

Berolin. Katoliška vojniška cerkev je že v delu, in upa se, de l. 1853 bo zamogla posvečena in svojimu namenu zročena biti. V sedanjí cerkvi sv. Hedvige je bilo minulo leto 11.200 prejemajočih zakrament sv. rešnjiga Telesa v l. 1850 pa le 8900. Med njimi je bilo 60 h katoliški veri spreobrnjenih, vmes tudi en rabin.

Iz Genove, 2. svečana. Duhoven Nikolaj Olivieri je ravno peršel iz Egipta s 27 mladimi zamorkami in 2 mladima zamorcama, ktere je odkupil, ki so bili kakor sužnji prodajani. Zdaj ima skerb, kam bo te uboge zamorske otroke v odrejo in hrano dal. Uboge šolske sestre v Mnihovu, in gospé sv. Serca (Dames du sacre coeur) v Tridentu, so se že oglašile, de so pripravljene nekoliko dekličev sprejeti. Tudi gospé „dobriga Pastirja“ v Strasburgu, ki so bile že poprej pet zamork sprejele, jih bodo še nekoliko vzele. — Ubogi zamorci! pač so našiga usmiljenja vredni in potrebni naše obilne molitve, de bi se Bog že usmilil tega nesrečniga naroda. Po cele ladije na terge v prodajo gnanih so naši misjonarji srečevali, ko so po Nilu proti Hartumu šli. Bog se usmili!

Darila za misjon v srednji Afriki.

	Od poprej . . .	10 gold. — kr.
Gosp. A. Vončine, duhoven v Merkopolji	—	„ 20 „
Maharica	—	„ 10 „
Dobra duša	2	„ — „
Skupej	12 gold. 30 kr.	